TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Tiếng sấm giao mùa

ISSN: 2734-9195 15:15 20/04/2026

Có những ký ức giống như tiếng sấm mùa hạ – đến bất ngờ, đi rất nhanh, nhưng đủ để làm sống dậy cả một bầu trời tuổi thơ.

Tác giả: **Lê Hứa Huyền Trân**
Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai

Tháng Tư thường được nhắc đến như mùa của nắng hanh khô, của những cơn gió nóng bắt đầu thổi qua từng góc phố. Người ta hay nghĩ đến cái chói chang của chớm hạ mà quên rằng giữa khoảng giao mùa ấy, đôi khi vẫn có những cơn mưa bất chợt ghé ngang. Mưa tháng Tư không kéo dài, chỉ thoáng qua như một lời chào dịu dàng, vừa đủ để làm dịu bớt cái oi ả của mặt trời đang dần thức giấc sớm hơn mỗi ngày.

Tháng Tư là ranh giới mong manh giữa một mùa xuân dịu ngọt và những ngày đầu hạ nhiều xao động. Tôi yêu những cơn mưa tháng tư ấy, yêu cái cảm giác đất trời đang chuyển mình rất khẽ. Có đôi lúc, tôi từng tự hỏi về một tương lai giản dị: một ngôi nhà nhỏ, một khu vườn xanh mát, một chú mèo cuộn tròn bên hiên cửa, và mình lặng lẽ ngắm mưa rơi. Có lẽ, sau tất cả những ồn ào của đời sống, con người ta chỉ mong tìm về một khoảng bình yên rất nhỏ như thế.

Những cơn mưa giao mùa thường đi cùng tiếng sấm. Khi còn bé, tôi sợ sấm lắm, và cho đến bây giờ, nỗi sợ ấy dường như vẫn còn âm vang đâu đó trong ký ức. Tiếng sấm mùa hạ không giống những tiếng sấm kéo dài trong mùa mưa. Nó đến bất ngờ, như một vết rạch ngang bầu trời đang sáng trong, rồi sau đó là cơn mưa ào ạt đổ xuống. Giữa một ngày nắng hanh khô, vạn vật dường như kiệt quệ vì thiếu nước, tiếng sấm bỗng vang lên như một tín hiệu của sự hồi sinh.

Hình ảnh minh hoạ

Ngày ấy, tôi thường thích những cơn mưa trái mùa nên hay chạy ra ngoài trời nghịch nước. Nhưng chỉ cần một tiếng sấm bất ngờ xé ngang không gian, tôi sẽ đứng lặng, chân như không thể nhấc lên nổi. Trong ký ức của tôi vẫn còn in rõ một buổi chiều như thế: trời vừa chuyển mưa, tôi mải mê chơi đùa thì tiếng sấm vang lên khiến tôi bật khóc vì sợ. Giữa làn mưa mờ trắng, bóng dáng nhỏ bé của em gái chạy đến kéo tôi vào nhà.

Khi tôi còn chưa kịp nín khóc, em đã lặng lẽ lấy khăn lau người cho tôi, thay cho tôi bộ quần áo khô. Đến khi tôi bình tĩnh lại, tôi mới nhận ra đôi tay em đang run lên, đôi mắt cũng ướt vì sợ hãi. Hóa ra em cũng sợ tiếng sấm, nhưng em đã bước ra trong cơn mưa chỉ vì lo cho chị.

Có những **ký ức** không cần quá nhiều lời giải thích, chỉ một khoảnh khắc nhỏ cũng đủ trở thành dấu ấn sâu trong tim. Đối với tôi, tiếng sấm của tuổi thơ không chỉ là âm thanh của trời đất, mà còn là âm thanh của tình thân.

Lớn hơn một chút, mỗi mùa hạ đến, tôi lại chờ tiếng sấm vang lên. Tôi vẫn còn sợ, nhưng nỗi sợ ấy đã đổi màu. Em thường nói với tôi rằng nếu đã thích mưa trái mùa, thì cũng nên thích cả tiếng sấm mùa hạ, bởi sấm chính là dấu hiệu cho thấy cơn mưa đang đến gần. Sau những ngày nắng hạn, chỉ cần một tiếng sấm, đất trời lại được tưới mát, cây cỏ lại hồi sinh.

Em gọi tiếng sấm là "*tiếng còi của trời*", báo hiệu sự sống quay trở lại sau những ngày khô cạn. Tôi không biết từ khi nào mình bắt đầu chờ đợi âm thanh ấy, chờ một cơn mưa đủ làm dịu đi cái nóng của mùa hạ, cũng như làm dịu những mỏi mệt trong lòng người.

Rồi tôi đi học xa. Những mùa hạ nơi ký túc xá dường như ít có tiếng sấm hơn bầu trời quê cũ. Cuộc sống nơi phố thị cuốn tôi vào những giờ học, những công việc làm thêm, những ngày trở về phòng khi trời đã khuya. Có lẽ tiếng sấm vẫn vang lên đâu đó, chỉ là tôi không còn đủ thời gian để lắng nghe như khi còn nhỏ.

Cho đến một ngày mùa hạ, em lên thăm tôi. Hai chị em thức khuya, kể cho nhau nghe những câu chuyện không đầu không cuối về quê nhà. Những kỷ niệm tưởng chừng đã ngủ yên bỗng trở lại rất gần. Và rồi, giữa đêm, một tiếng sấm bất ngờ vang lên.

Không ai bảo ai, cả hai cùng kéo chăn trùm kín đầu như ngày còn bé, rồi bật cười khúc khích. Cơn mưa bắt đầu rơi, và ký ức cũng bắt đầu trở về, dịu dàng như chưa từng rời xa.

Trong dòng chảy của đời sống, con người thường nghĩ mình lớn lên là để quên đi những nỗi sợ ấu thơ. Nhưng có lẽ, điều thật sự thay đổi không phải là nỗi sợ biến mất, mà là ta đã học được cách nhìn sâu hơn vào những gì đang diễn ra trong tâm mình.

Trong giáo lý **Phật giáo**, mọi hiện tượng đều vận hành theo duyên khởi: hội tụ đủ nhân duyên thì sinh khởi, hết duyên thì tan đi. Nỗi sợ cũng vậy. Khi còn nhỏ, tiếng sấm chỉ đơn thuần là âm thanh khiến ta hoảng hốt. Nhưng khi trưởng thành, ta nhận ra phía sau âm thanh ấy là sự giao hoà của trời đất, của mẹ thiên nhiên đang báo hiệu cho con người sớm trở về nhà, kịp tránh những cơn mưa.

Tiếng sấm vì thế không chỉ còn là tiếng động của trời, mà trở thành một dấu mốc của tâm thức. Nó nhắc ta nhớ rằng trong những khoảnh khắc mong manh nhất của đời người, điều nâng đỡ ta không phải là sự mạnh mẽ, mà là sự có mặt của một ai đó bên cạnh.

Phật giáo thường nói đến lòng từ (mettā) như một năng lượng nuôi dưỡng sự sống. Lòng từ không phải là điều gì lớn lao, mà đôi khi chỉ là hành động rất nhỏ: một người em bước ra trong cơn mưa dù đang sợ hãi, chỉ để nắm tay chị mình đi về nhà.

Có lẽ vì thế mà mỗi lần nghe tiếng sấm, tôi không còn chỉ nghĩ đến nỗi sợ. Tôi nghĩ đến sự che chở, nghĩ đến những mối dây vô hình đã kết nối con người với nhau từ những ngày rất bé.

Tháng Tư vẫn đến, vẫn mang theo những cơn mưa bất chợt. Tiếng sấm vẫn có thể khiến người ta giật mình, nhưng sau tất cả, điều còn lại không phải là âm thanh vang dội của trời, mà là dư âm ấm áp của tình người.

Có những ký ức giống như tiếng sấm mùa hạ – đến bất ngờ, đi rất nhanh, nhưng đủ để làm sống dậy cả một bầu trời tuổi thơ. Và đôi khi, chính những âm thanh tưởng chừng khiến ta sợ hãi ấy lại trở thành lời nhắc dịu dàng rằng: trong cuộc đời vô thường này, hãy trân quý và dành nhiều thời gian ở bên những người yêu thương ta.

Tác giả: **Lê Hứa Huyền Trân -** Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai